

Sygn. akt III CSK 234/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1684/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 1 października 2014 r., którym oddalone zostało jego powództwo o zasądzenie kwoty 152 095,95 zł z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu.

W skardze kasacyjnej powód powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia charakteru odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, przewidzianą w art. 299 k.s.h. Nie zostało przesądzone, czy ma ona naturę odszkodowawczą, czy gwarancyjną. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych przeważa pogląd o charakterze gwarancyjnym tej odpowiedzialności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być spełnione jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do spełnienia celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia tego istotnego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw.

Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl./j z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości nie odpowiadają przesłankom przewidzianym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący nie podał na czym polega istotność i nowość problematyki odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania tej spółki. Nie ma zatem podstaw do uznania, że poruszona problematyka ma charakter zagadnienia prawnego. Podane argumenty stanowią w istocie wątpliwości związane ze stosowaniem prawa w okolicznościach tej sprawy i zmierzają do poddania kontroli tego konkretnego orzeczenia. Skarżący nie wykazał, że kolejna wypowiedź Sądu Najwyższego w tej kwestii ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozostaje to w sprzeczności z zadaniami przewidzianymi dla skargi kasacyjnej oraz instytucji przesądu.

Powołanie się na przesłankę potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych, przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., obligowało skarżącego do wskazania przepisu, który wymagałyby takiej wykładni, ponieważ dotychczas do tego nie doszło albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.), jak też wyjaśnienia na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem tego przepisu oraz przedstawienia, że wątpliwości te mają poważny i rzeczywisty charakter, nie zaś zwykłe wątpliwości, które wylaniają się w każdym

procesie stosowania prawa. Jeśli na tle stosowania tych przepisów powstały już rozbieżności w orzecznictwie na skarżącym spoczywa obowiązek ich przedstawienia.

Nie ma podstaw do uznania, że podniesione przez skarżącego kwestie budzą poważne wątpliwości. Nie zostały przedstawione przez niego liczne orzeczenia Sądu Najwyższego, począwszy od uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08 (OSNC 2009, nr 2, poz. 20), jednolicie określające charakter odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki. Skarżący nie podał argumentów wskazujących na potrzebę podejmowania tej problematyki po raz kolejny, niezależnie od tego, że nie doszło do podniesienia go w rozpoznawanej sprawie.

Podkreślenia wymaga, że rozważanie kwestii charakteru odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w szerszym zakresie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.